

ROALD DAHL

РОАЛД ДАЛ

ЧАРЛИ

И
ГОЛЕМИЯТ СЪКЛЕН
АСАНСЬОР

Илюстрации
Куентин Блейк

enthusiast

БЪРЗО!

УЖАСНИ ПАКОСТНИЦИ,
НАПИШЕТЕ името си тук, за да
знаят всички, че **тази книга**
Е ВАША.

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ:

ROALD DAHL
**РОАЛД
ДАЛ**

ЧАРЛИ и **ГОЛЕМИЯТ СЪКЛЕН
АСАНСЬОР**

Превод от английски
Богдана Паскалева

Илюстрации
Куентин Блейк

enthusiast

София, 2020

Roald Dahl
Charlie and the Great Glass Elevator

Text copyright © The Roald Dahl Story Company, 1973
Roald Dahl is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

Illustrations copyright © Quentin Blake, 1995
All rights reserved

Роалд Дал
Чарли и Големият стъклен асансьор

© Богдана Паскалева, превод, 2010, 2020
© Куентин Блейк, илюстрации, 1995, 2010, 2020
© Куентин Блейк, художник на корицата, 1995, 2010, 2020
© Яна Аргиропулос, адаптация на корицата, 2020
© **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2010, 2020

ISBN 978-954-8657-10-5

*На моите дъщери
Теса, Офелия и Луси
и на моя кръщелник
Едмънд Полингжър*

Съдържание

1. Господин Уонка прекалява	11
2. Космически хотел САЩ	23
3. Скачването	32
4. Президентът	41
5. Марсианци	54
6. Покана в Белия дом	65
7. Има нещо гадно в асансьорите	71
8. Червейести книги	77
9. Глът!	86
10. Транспортната капсула е в беда – първа атака	95
11. Битка срещу книгите	102
12. Обратно в шоколадовата фабрика	115
13. Как беше изобретен Уонка-вит	121
14. Рецепта за Уонка-вит	132
15. Сбогом, Джорджина	137
16. Вита-уонк и Минусландия	155
17. Спасение от Минусландия	166
18. Най-старият човек на света	173
19. Дечицата порастват	187
20. Как да накараш някого да стане от леглото	193

Господин Уонка прекалява

При последната ни среща Чарли летеше високо над дома си с Големия стъклен асансьор. Малко по-рано господин Уонка му бе съобщил, че цялата огромна и прекрасна шоколадова фабрика принадлежи на него, на Чарли. Сега нашият малък приятел се завръщаше заедно със семейството си, за да получи наградата. В асансьора пътуваха (само за да си ги припомните):

Чарли Бъкет, нашият герой.

Господин Уили Уонка, ексцентричен производител на шоколад.

Господин и госпожа Бъкет, бащата и майката на Чарли.

Дядо Джо и баба Джоузефин, родителите на господин Бъкет.

Дядо Джордж и баба Джорджина, родителите на госпожа Бъкет.

Баба Джоузефин, баба Джорджина и дядо Джордж все още се намираха в леглото си, което останалите успяха да натъпчат в асансьора малко преди излитането. Дядо Джо, както си спомняте, бе станал от леглото, за да се разхожда с Чарли из шоколадовата фабрика.

Големият стъклен асансьор се носеше на височина триста метра и все повече набираше

скорост. Небето беше кристално синьо. Всички на борда бяха направо във възторг от мисълта, че отсега нататък ще живеят в прословутата шоколагова фабрика.

Дядо Джо пееше.

Чарли
подскачаше
нагоре-надолу.

Господин и госпожа Бъкет
се усмихваха за първи път
от години насам,

а тримата старци в леглото
показваха с доволни лица
един на друг розовите си беззъби венци.

– Какво, за бога, крепи тази щуротия във въздуха? – попита баба Джоузефин с прегракналия си глас.

– Госпожо – рече господин Уонка, – това вече не е асансьор, защото, както знаете, асансьорите се движат единствено нагоре и надолу *вътре* в сградите.

Сега, след като ни изстреля в небето, той се превърна в АСАНСЬОР. Това е ГОЛЕМИЯТ СТЪКЛЕН АСАНСЬОР.

– А какво го крепи все пак във въздуха? – повтори баба Джоузефин.

– Въздушни куки – отговори господин Уонка.

– Не мога да повярвам! – каза баба Джоузефин.

– Скъпа госпожо – подхвана господин Уонка, – явно ни познавате отскоро. Ако бяхте прекарвали с нас повече време, нищо нямаше да ви учуди.

– Тези въздушни куки – продължи баба Джоузефин, – предполагам, са закачени с единия си край за тази джаджа, в която се возим. Нали така?

– Точно така – съгласи се господин Уонка.

– А за какво е закачен другият им край? – попита баба Джоузефин.

– Оглушавам с всеки изминал ден – отбеляза господин Уонка. – Моля ви, напомнете ми да се обадя на ушния си лекар веднага щом се върнем.

– Чарли – започна баба Джоузефин, – струва ми се, че нямам особено доверие на този господин.

– Нито пък аз – включи се баба Джорджина. – Май е някаква шушумига.

Чарли се наведе над леглото и прошепна на двете старици:

– Моля ви, не разваляйте всичко. Господин Уонка е невероятен човек. Той ми е приятел. Обичам го.

– Чарли е прав – зашепна и гядо Джо, като се присъедини към групата. – Сега трябва да мълчиш, Джоузи, и да не създаваш главоболия.

– Налага се да побързаме! – заяви господин Уонка. – Имаме толкова много време и толкова малко за вършене! Не! Чакайте! Това последното го заграскайте! Тоест – обърнете го наопаки! Благодаря! А сега, обратно към фабриката! – извика той, плесна веднъж с ръце и подскочи във въздуха трупешката. – Да се връщаме във фабриката! Трябва да се *издигнем*, преди да се спуснем! Все *по-високо и по-високо!*

– Както ти казах – рече баба Джоузефин, – този човек е откачен!

– Тихо, Джоузи – побутна я гядо Джо. – Господин Уонка знае най-добре какво да прави.

– Дъската му хлопа! – заяви баба Джорджина.

– Трябва да се издигнем още по-високо! – каза господин Уонка. – Трябва да се издигнем на неопикуема височина! Дръжте се да не ви прилошее! – И той натисна един кафяв бутон. Асансьорът се разтърси, а след това се изстреля директно нагоре, като ракета, със страховито свистене. Всички се вкопчиха един за друг и докато внушителната машина набираше скорост, вятърът отвън свистеше все по-оглушително и все по-остро. Накрая звукът прерасна в пронизителен писък, та се налагаше да крещят, за да се чуят.

– Спрете! – крещеше баба Джоузефин. – Джо, накарай го да спре! Искам да сляза!

– Спасете ни! – викаше баба Джорджина.

– Свалете ни на Земята! – крещеше дядо Джордж.

– Не, не! – отвърна им господин Уонка. – Трябва да се издигнем!

– Ама защо? – извикаха всички в един глас. – Защо нагоре, а не надолу?

– Защото, колкото по-високо се намираме, когато тръгнем надолу, толкова по-бързо ще летим, преди да се ударим – обяви господин Уонка. – Трябва да се носим с абсолютно зашеметяваща скорост, когато се ударим.

– Когато се ударим в *какво*? – запищяха всички.

– Във фабриката, разбира се – отвърна господин Уонка.

– Вие не сте с всичкият си! – викна баба Джоузефин. – Ще станем на петмез!

– Ще се разплескаме като омлет! – потвърди баба Джорджина.

– Това – заяви господин Уонка – е възможност, която не можем да отхвърлим.

– Шегувате се – започна баба Джорджина. – Кажете, че се шегувате.

– Госпожо – поклати глава господин Уонка, – аз никога не се шегувам.

– Майчице! – закрещя баба Джорджина. – Направо ще се *втечняваме*, всички ние!

– Твърде вероятно е – съгласи се господин Уонка. Баба Джоузефин нагаде ужасен вик и се скри

под забивките на леглото, баба Джорджина така се вкопчи в дядо Джордж, че едва не го смачка. Господин и госпожа Бъкет стояха заловени един за друг и не можеха дума да проронят от страх. Само Чарли и дядо Джо запазиха умерено спокойствие. Доста дълъг път бяха изминали в компанията на господин Уонка и вече очакваха какви ли не изненади. Но тъй като Големият асансьор продължаваше да лети с бясна скорост и все повече да се отдалечава от Земята, дори Чарли започна да усеща лекичко притеснение.

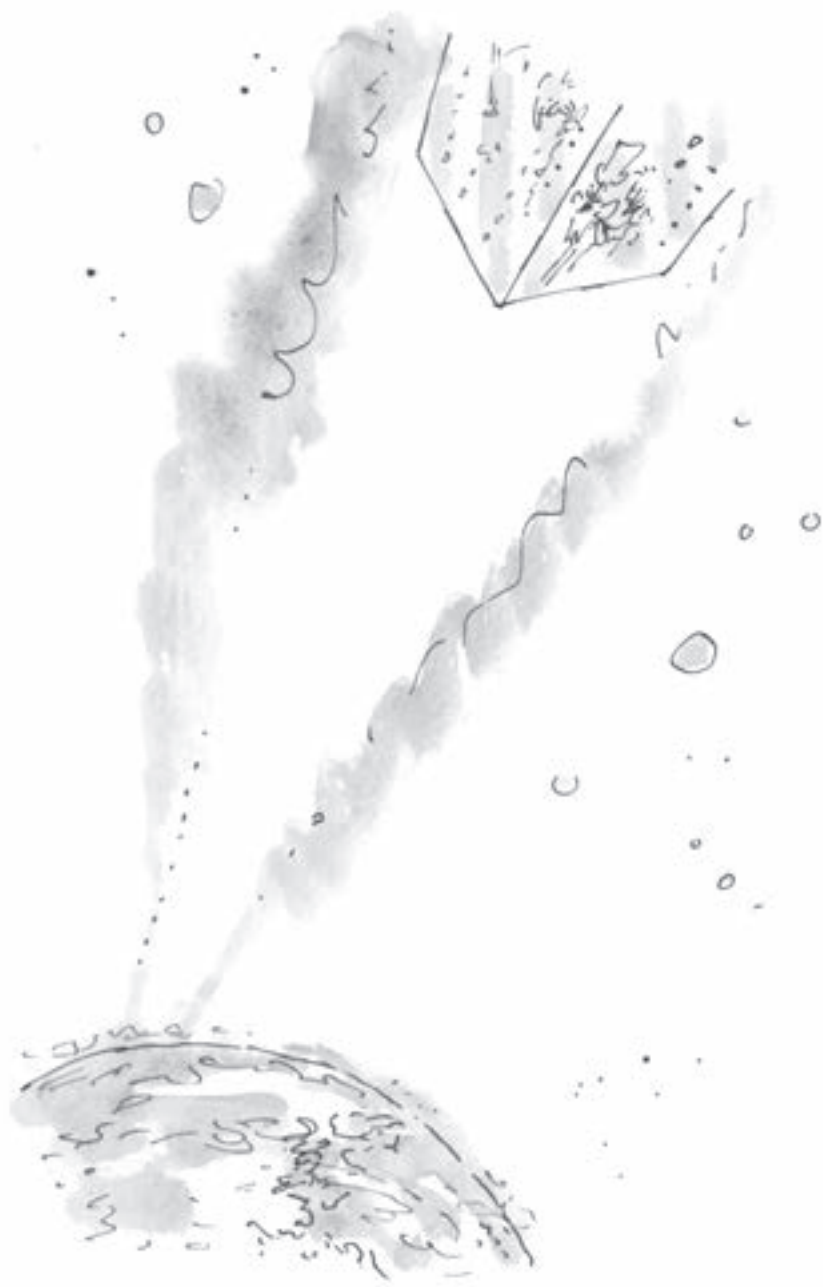
– Господин Уонка – опита се да нагвика шума той, – не разбирам *защо* трябва да се спуснем надолу с подобна невероятна скорост.

– Мило момче – отговори господин Уонка, – ако не се спуснем с невероятна скорост, изобщо няма да можем да минем през покрива на фабриката. Не е лесна работа да пробиеш дупка в такъв як покрив.

– Но в него вече има дупка – отбеляза Чарли. – Пробихме я, когато излетяхме нагоре.

– Тогава ще се наложи да пробием още една. Две дупки винаги са по-добре от една. Всяка мишка би се съгласила с това.

Големият стъклен асансьор фучеше с бясна скорост все по-нагоре и по-нагоре, докато накрая започнаха да виждат под себе си държавите и океаните на Земята като на разтворена карта. Всичко беше много красиво, но когато си застанал върху стъклен под и гледаш надолу, усещането е леко неприятно. Сега дори Чарли се бе

уплашил. Той стисна силно ръката на дядо Джо и впери тревожен поглед в старческото му лице.

– Страх ме е, дядо – пророни момчето.

Дядо Джо го прегърна през раменете и го притисна до себе си.

– Мен също, Чарли.

– Господин Уонка – извика момчето, – не смятате ли, че вече сме достатъчно високо?

– Почти – отговори господин Уонка. – Но не съвсем. Не говорете, моля. Не ме разсейвайте. За момента трябва да контролирам нещата много внимателно. Налага се всичко да е точно разчетено до последната секунда, момчето ми. Виждаш ли този зелен бутон? Трябва да го натисна в най-точния момент. Ако се забавя и с половин секундичка, ще отлетим *прекалено нагоре*.

– Какво ще стане, ако отлетим прекалено нагоре? – попита дядо Джо.

– Спрете да приказвате, ако обичате, и ме оставете да се концентрирам! – отсече господин Уонка.

Точно в този миг баба Джоузефин подаде глава изпод завивките и погледна през ръба на леглото. През стъклото видя целия континент Северна Америка, отдалечен на разстояние от близо триста километра. Това го правеше да изглежда не по-голям от блокче шоколад.

– *Някой* трябва да спре този ненормалник! – изхриптя баба Джоузефин, протегна сбръчканата си старческа ръка, сграбчи господин Уонка за фрака и го издърпа назад върху леглото.

– Не, не! – забика господин Уонка и размаха ръце в опит да се освободи. – Пуснете ме! Трябва да внимавам! Не разсейвайте пилота!

– Откачалка такава! – пицеше баба Джоузефин и го разтърси толкова силно, че чертите на лицето му се размазаха. – *Моменталически* да ни върнеш вкъщи!

– Пуснете ме! – викаше господин Уонка. – Трябва да натисна бутона, или ще отлетим прекалено нависоко! Пуснете ме! Пуснете ме!

Но баба Джоузефин се беше впила в него.

– Чарли! – изкрещя господин Уонка. – Натисни бутона! Зеления! Веднага, веднага, веднага!

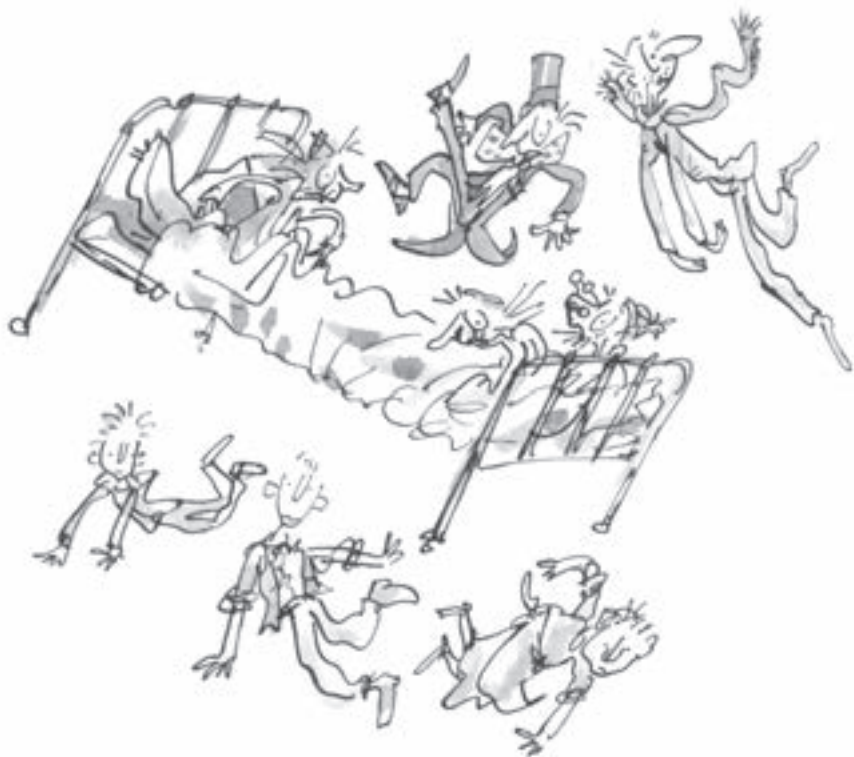
Момчето се метна през целия асансьор и удари с палец зеления бутон. Но още в мига, в който го направи, асансьорът изпраця оглушително, катурна се на една страна и свистенето спря. Настъпни зловеща тишина.

– Твърде късно! – проплака господин Уонка. – О, божичко, сега я втасахме!

Щом каза това, леглото с тримата старци вътре и господин Уонка най-отгоре плавно се отдели от пода и увисна във въздуха. Чарли, дядо Джо и господин и госпожа Бъкет се издигнаха бавно нагоре и ето че всички до един с все леглото започнаха да кръжат като балони из асансьора.

– Сега вече вижте каква я свършихте! – каза господин Уонка, докато летеше наоколо.

– Какво стана? – обади се баба Джоузефин. Тя се беше откъснала от леглото и в момента плава-

ше по нощница съвсем близо до тавана.

- Прекалихме ли с височината? – попита Чарли.

- Дали сме *прекалили*? – простена господин Уонка. – Разбира се, че прекалихме! Знаете ли къде отидохме, приятели? Намираме се в орбита около Земята!

Всички зяпнаха, опулиха се, ококориха се. Бяха толкова шашардисани, че не можеха дума да обелят.

- В момента се движим около Земята със ско-

рост от двайсет и седем хиляди километра в час – обясни господин Уонка. – Как ви се струва, а?

– Задушавам се! – изхриптя баба Джорджина. – Не мога да дишам!

– Естествено че не можете – намеси се господин Уонка. – Тук няма въздух.

И той заплува към тавана по посока на едно копче с надпис КИСЛОРОД. Натисна го.

– Сега ще се почувствате по-добре. Отгърхнете си.

– Това е най-шантавото усещане, което някога ми се е случвало – каза Чарли. – Чувствам се като сапунен мехур.

– Страхотно е! – обяви дядо Джо. – Сякаш нямаш никакво тегло.

– Нямаш тегло – потвърди господин Уонка. – В момента никої от нас не тежи нито грам.

– Какви ги говорите! – каза баба Джорджина. – Аз тежа точно шейсет и два килограма.

– Не и сега, със сигурност – поправи я господин Уонка. – Сега сте съвършено безтегловна.

Тримата старци – дядо Джордж, баба Джорджина и баба Джоузефин – трескаво се опитваха да се доберат обратно до леглото, но напразно. Леглото се носеше във въздуха. Те, разбира се, също плаваха наоколо и всеки път, когато стигаха до него и се мъчеха да легнат отгоре му, просто отлитаха обратно нагоре. Чарли и дядо Джо направо виеха от смях.

– Какво е толкова смешно? – попита баба Джоузефин.

– Най-после успяхме да ви изкараме от леглото – рече дядо Джо.

– Млъкни и ни помогни да се върнем! – скастри го баба Джоузефин.

– Забравете – намеси се господин Уонка. – Няма начин да се закрепите на леглото. Просто плавайте и се радвайте на живота.

– Този тип е напълно превъртял! – повтори баба Джорджина. – Чуйте ми думата, пазете се от него, или ще вземе да ни втечняса всички вкупом!

Роалд Дал
ЧАРЛИ И ГОЛЕМИЯТ СТЪКЛЕН АСАНСЬОР

Превод *Богдана Паскалева*
Отговорен редактор *Петя К. Димитрова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова, Цвета Нинкова*
Илюстрации *Куентин Блейк*
Дизайн на корицата *Куентин Блейк*
Адаптация на корицата *Яна Аргиропулос*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Английска. Второ издание
Формат 84x108/32
Печатни коли 13.5
ISBN 978-954-8657-10-5

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

КАКЪВ ПРЕКРАСЕН КЪСМЕТ!

- възкликна
господин Уонка. -

Озовахме се
направо

ПОСРЕД

най-забележителната

КОСМИЧЕСКА ОПЕРАЦИЯ НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА!

www.roalddahl.com

www.enthusiaст.bg

9 789548 657105

Цена 14 лв.

**ROALD
DAHL**
РАЗКАЗВАЧ
НОМЕР ЕДНО
В СВЕТА